

Polyák Ildikó, az EQA magyar nagykövete levele

Amint arra a márciusi Hírfoltokban közölt birminghami beszámolóban utaltam, 2023-ban véget ért az EQA és a birminghami Quiltfesztivál szervezői közötti sokéves együttműködés. Ez a szakítás egyik felet sem érte derült égből villámcsapásként. Hagyományosan a 19 ország EQA-képviselőinek a szervező biztosított szállást a fesztivál idejére, illetve adott néhány szabadon felhasználható belépőjegyet. Tulajdonosváltás miatt azonban egyre nagyobb nyomás nehezedett ránk, EQA-képviselőkre tekintetben, hogy egyrészt fokozottabban reklámozzuk a fesztivált országainkban, másrészt hogy számszakilag bizonyítsuk be, hogy a szervező költsége, ami egy-egy évben több ezer fontra rúgott, megtérül a látogatottsági számokban. Míg az előbbi teljesítése nem ütközött nehézségbe (a fesztivál előzetes reklámja, és az arról szóló beszámoló mindig megjelent a Hírfoltokban, illetve számos Facebook posztban is), a második feltétel ellenőrzéséhez nem állt rendelkezésünkre semmilyen eszköz. Egyrészt a nem online jegyek vásárlásánál sohasem kértek útlevelet, másrészt egyszerűen nem lehet bizonyítani, hogy mondjuk, azért van annyi holland látogató, mert a holland EQA-képviselő jól végzi a munkáját, és azért van kevés magyar, mert én meg nem.

Ez utóbbi kérdés kapcsán a minden évben megtartott egyeztetésünk hangulata, illetve a kívüleső időszakban folytatott email-váltások hangneme egyre ellenségesebb lett, és szinte folyamatosan éreztették velünk, hogy „ingyenélők” vagyunk. Bár nem kis részben a jelenlegi EQA-vezető, a lett Elina Ginsberga-Lusis fantasztikus diplomáciai képességének köszönhetően egy ideig úgy tűnt, hogy a helyzet menthető, 2023. augusztusában mindkét fél bekeményített. Egyrészt a britek még a nagy és gazdag céhek számára is elfogadhatatlan feltételeket ajánlottak idénre, másrészt nekünk is elégünk lett a véget nem érő számonkérésekből.

Amikor kiléptünk ebből a házasságból, fogalmunk sem volt, hogy mi lesz az EQA jövője, de úgy éreztük, ennél csak jobb lehet. Különböző forgatókönyveket dolgoztunk ki, amelyek közül aztán a francia EQA-képviselő sikeres tárgyalásainak köszönhetően az Európai Foltvarró Találkozó (EPM/Ezüstvölgy) tűnt a legvonzóbbnak. A szerződés értelmében a szervező 48 vendégéjszakát biztosít a 19 EQA-képviselőnek, 40 folyóméternyi kiállítási területet Ste. Marie-aux-Mines-ben, továbbá egy tárgyalótermet a szeptember 15-i egézsnapos EQA-gyűlésnek. Cserébe a tagországok a rendezvény előtt, alatt és után pontosan meghatározott marketingtevékenységet folytatnak: nyomtatott formában és a közösségi médiában tájékoztatják saját tagjaikat. A szerződésünk egyelőre csak 2024-re vonatkozik, de a felek kölcsönös elégedettsége esetén meghosszabbítható.

Végezetül hadd szóljak néhány szót a magyar EQA-tagság pénzügyi vonatkozásairól, már csak azért is, mert évek óta szerepel a céhes költségvetésben egy EQA-sor. 2012 és 2019 között a birminghami utazásomhoz a repülőjegyet a cég fizette (kb. 50-70 ezer Ft), a hotelszámlát a szervező állta, míg a kinti közlekedési és étkezési költségek engem terheltek (aki ismeri az angliai árakat, tudja, hogy ez nem annyira kis összeg). 2020-ban nem volt fesztivál, 2021-ben

pedig a kinti karantén-kötelezettség miatt nem tudtam elutazni. 2022-ben és 2023-ben a hotelszámlán kívül az összes költséget (repülőjegy, kinti busz és étkezések) én fizettem.

A céhes költségvetésben megjelenő EQA-kiadás tehát az utóbbi években kizárólag szállítási költség, azaz a különböző EQA-kollekciók magyar anyagának kiküldése, illetve az ide érkező kiállítások továbbküldése a következő országba.

Összességében azt gondolom, hogy Magyarországnak, illetve a cégnek érdemes az európai foltvarrók nagy családjához tartozni, és a magam részéről mindent megteszek a jövőben is, hogy a tagországok együttműködése minél több hasznot hajtson a céhtagoknak.

Polyák Ildikó, Budapest, 2024 április 23.